

[Hem](#) > ... > [Domstolsförfaranden](#) > [Tvistemål](#) > [Delgivning Av Rättsliga Handlingar](#) > [Austria](#)

Delgivning av rättsliga handlingar

Innehåll inlagt av

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Vad innebär det juridiska begreppet "delgivning av handlingar" i praktiken? Varför finns det särskilda regler för delgivning av skriftliga handlingar?

"Delgivning" är att på lagenligt sätt överlämna en skriftlig handling till en adressat som därmed får kännedom om den. Detta överlämnande ska styrkas skriftligen.

Delgivning sker efter beslut av domstol inom ramen för den rättsliga processen, och den görs på myndighetens initiativ (§ 87 i Österrikes civilprocesslag, *Zivilprozessordnung*). Myndigheten måste dokumentera delgivningen, så att det går att kontrollera när och till vem som handlingarna delgavs. Det måste gå att bevisa att delgivningen blev korrekt genomförd för att den ska ha rättslig verkan.

2 Vilka handlingar måste, enligt lag, delges?

I princip ska alla domstolens beslut (t.ex. kallelser, beslut och domar) och alla yrkanden från en part (t.ex. talan, svar på talan eller överklagan) samt andra tillkännagivanden, som (även) är riktade till motparten, delges formellt.

3 Vem har ansvaret för att en handling blir delgiven?

En domare eller domstolstjänsteman beslutar om delgivning. Det kallas *Zustellverfügung*, och domaren eller tjänstemannen ska fatta beslutet grundat på originalhandlingen i delgivningsärendet. Själva delgivningen utförs av en delgivningstjänst. Det är vanligtvis ett postföretag, men kan även vara en annan tjänsteleverantör. Vad beträffar elektronisk delgivning genom domstolar, se punkt 6.

4 Adressförfrågningar

4.1 Försöker den tillfrågade myndigheten i medlemsstaten på eget initiativ ta reda på var den person som ska delges handlingarna befinner sig om den adress som anges inte stämmer? Se även anmälan enligt artikel 7.2 c i förordningen om delgivning av handlingar

Det gör man i allmänhet inte. Om det finns tillgänglig personal kan man dock exempelvis kontrollera med folkbokföringen (läs mer under punkt 4.3).

4.2 Har utländska rättsliga myndigheter och/eller parter tillgång till register eller tjänster i medlemsstaten som gör det möjligt att fastställa den berörda personens aktuella adress? Vilka register eller tjänster är det i så fall fråga om, och vilket förfarande måste följas? Uttas någon

avgift?

Ja. Vem som helst, även utländska myndigheter, kan kontakta de österrikiska folkbokföringsmyndigheterna (kommunala myndigheter, kommunal förvaltning, kommunal områdesförvaltning) och begära folkbokföringsupplysningar om en fysisk persons huvudsakliga hemvist. Uppgifterna sparas i det centrala folkbokföringsregistret (*Zentrales Melderegister*, ZMR). Det är ett offentligt register över alla personer som är registrerade i Österrike med uppgifter om deras huvudsakliga hemvist och adresser till eventuella andra bostäder. Det är obligatoriskt att registrera och avregistrera sin bostadsadress i Österrike.

För att kunna göra en registerförfrågan krävs minst följande uppgifter om personen du letar efter: för- och efternamn samt en ytterligare uppgift som gör att man kan identifiera den eftersökta personen (t.ex. födelsedatum, födelseort, nationalitet eller tidigare adress).

Ytterligare information om registerförfrågningar finns på <http://www.help.gv.at> under *Dokumente und Recht/Personen-Meldeauskunft* (handlingar och lag/folkbokföringsupplysningar).

4.3 Vilken typ av hjälp med adressförfrågningar från andra medlemsstater tillhandahåller medlemsstatens myndigheter enligt artikel 7.1 i förordningen om delgivning av handlingar? Se även anmälan enligt artikel 7.1 i förordningen om delgivning av handlingar

Adresser till mottagare i Österrike kan hittas på följande sätt (artikel 7.1 c i förordningen):

Det centrala folkbokföringsregistret (*Zentrale Melderegister, registret*) finns vid det österrikiska förbundsinrikesministeriet. Det är ett offentligt register över alla personer som är registrerade i Österrike med uppgifter om deras huvudsakliga hemvist och adresser till eventuella andra bostäder. Registret innehåller identitetsuppgifter (t.ex. namn, kön, födelsedatum, registernummer, nationalitet osv.) och uppgifter om personers hemvist. Det är obligatoriskt att registrera och avregistrera sin bostadsadress i Österrike.

Registreringar görs vid registreringsmyndigheter, folkbokföringskontor och medborgarkontor i Österrikes städer och kommuner. Registret finns tillgängligt online för alla myndigheter (t.ex. lokala myndigheter, polismyndigheter). På begäran ges även direkt tillgång till banker, försäkringsbolag, advokater, notarius publicus osv. som inspekterats av det österrikiska inrikesministeriet.

Vem som helst kan (mot en avgift) begära registeruppgifter om en persons huvudsakliga hemvist från registreringsmyndigheterna.

För att hitta en person kan både fysiska och juridiska personer få information om registrerade personer från registret genom att begära uppgifter om personens huvudsakliga hemvist. Uppgifter om födelsedatum kan endast begäras av personer som har ett verkställighetsbeslut mot den person eller de personer som uppgifterna gäller.

Som allmän regel tillhandahålls endast uppgifter om en persons huvudsakliga hemvist. Om personen vars uppgifter efterfrågas inte har en faktisk huvudsaklig hemvist tillhandahålls uppgifter om hans eller hennes senast avregistrerade huvudsakliga hemvist.

Registrerade uppgifter kan erhållas under förutsättning att den person vars uppgifter begärs kan särskiljas med hjälp av vissa variabler, så att uppgifterna som lämnas ut inte kan avse mer än en person. För att erhålla information krävs för- och efternamn samt åtminstone en ytterligare uppgift som gör att man med säkerhet kan identifiera den eftersökta personen (t.ex. födelsedatum, födelseort, nationalitet eller tidigare adress).

Behörig myndighet är registreringsmyndigheten, dvs. den kommunala myndigheten; i städer med egen stadga är det stadsfullmäktige och i Wien är det kommunkontoret.

Förfrågningar om uppgifter från registret kan lämnas in på ett informellt sätt, personligen, per post eller via internet.

Registrerade uppgifter kan begäras online på registrets webbplats eller via oesterreich.gv.at. För att göra det krävs ett aktiverat medborgarkort och möjlighet att kunna göra e-betalningar. De begärda uppgifterna tillhandahålls så snart den administrativa avgiften har betalats. För närvarande är den administrativa avgiften

3,30 euro och den måste betalas även om sökningen inte ger något tydligt resultat.

För att erhålla uppgifter ur registret krävs en officiell id-handling med foto. När det gäller skriftliga ansökningar måste den officiella handlingen inlämnas i original eller som en kopia bestyrkt av notarius publicus eller domstol.

Avgiften för skriftliga ansökningar är 14,30 euro. En förfrågan till det lokala folkbokföringsregistret kostar 2,10 euro och en förfrågan till det centrala folkbokföringsregistret kostar 3,30 euro.

5 Vilket är det gängse sättet för delgivning? Finns det alternativa delgivningssätt (utöver sådan indirekt delgivning som avses i punkt 7)?

Det är oftast en delgivningstjänst som utför delgivningen, alltså posten eller en annan tjänsteleverantör (läs mer under punkt 3 ovan), men det kan även göras av en domstolstjänsteman (§ 88 i civilprocesslagen).

Det finns dock fler delgivningssätt:

Delgivning genom kungörelse enligt § 25 i Österrikes delgivningslag och § 115 i civilprocesslagen:

Vid delgivning som avser en person med okänd delgivningsadress eller ett flertal personer som inte är kända för myndigheten och som man inte har utsett någon person med fullmakt för som kan ta emot delgivningen, är det möjligt att införa ett meddelande om att handlingen som ska delges finns hos domstolen i en kungörelsefil (*Ediktsdatei*) (som finns under *E-Government/Ediktsdatei* på webbplatsen <http://www.justiz.gv.at/>). I meddelandet finns kortfattad information om innehållet i handlingen som ska delges, beteckningen på domstolen och ärendet samt möjligheten att hämta handlingen. Det innehåller även upplysningar om de rättsliga följderna av kungörelsen. När kungörelsefilen har hämtats anses delgivningen vara genomförd.

Delgivning som sker via ombud som utsetts av domstol (§§ 116–118 i civilprocesslagen):

Kan delgivning endast ske genom kungörelse (införande i kungörelsefilen), och berörd person som en följd av delgivningen måste vidta någon rättslig åtgärd för att bevaka sina lagliga rättigheter och, framför allt, om handlingen som ska delges innehåller en kallelse till personen, ska domstolen på begäran eller på eget initiativ utse ett ombud. Upplysningen om att ett ombud har utsetts ska noteras i kungörelsefilen (§ 117 i civilprocesslagen). I och med detta och efter att den skriftliga handlingen överlämnats till ombudet, anses delgivningen vara genomförd (§ 118 i civilprocesslagen).

Vad beträffar elektronisk delgivning genom domstolar, se punkt 6.

6 Är elektronisk delgivning (delgivning av rättsliga eller andra handlingar med hjälp av elektroniska kommunikationsmedel såsom e-post, internetbaserade säkra applikationer, fax, sms etc.) tillåten i civilrättsliga förfaranden? Vilka typer av förfaranden rör det sig om? Finns det begränsningar i användningen av detta delgivningssätt beroende på vem adressaten är (rättstillämpare, juridisk person, företag eller annan ekonomisk aktör etc.)?

6.1 Vilken typ av elektronisk delgivning i den mening som avses i artikel 19.1 i förordningen om delgivning av handlingar finns tillgänglig i medlemsstaten när delgivning ska ske direkt med en person som har en känd delgivningsadress i en annan medlemsstat?

Se svaret på punkt 6.2.

6.2 Har medlemsstaten i enlighet med artikel 19.2 i förordningen om delgivning av handlingar angett ytterligare villkor som krävs för att den ska godta elektronisk delgivning per e-post enligt

artikel 19.1 b i samma förordning? Se även anmälan enligt artikel 19.2 i förordningen om delgivning av handlingar

Domstolarna kan använda sig av Österrikes e-juridiksystem (*Elektronischer Rechtsverkehr*, ERV) för elektronisk delgivning av handlingar med parter eller deras ombud. Det är en form av vidarebefordran som följer tydliga tekniska regler och som görs inom en krets av identifierade användare. I princip är ERV tillgängligt för alla fysiska och juridiska personer, men det kräver en särskild programvara och i regel att en mellanhand är involverad.

Om delgivning via ERV inte är möjlig kan elektronisk delgivning av handlingar även göras via en administrativ avdelning för delgivning av handlingar enligt del 3 i delgivningslagen (*Zustellgesetz*, § 28 ff.).

Personer som är skyldiga att använda Österrikes ERV (men inte andra system för elektronisk delgivning) är: advokater (*Rechtsanwältinnen und Rechtsanwälte*); andra personer som är bemyndigade att företräda en tilltalad i brottmål (*Verteidigerinnen und Verteidiger in Strafsachen*); notarius publicus (*Notarinnen und Notare*); kredit- och finansinstitut (§ 1.1 och 1.2 i banklagen, BWG); företag som omfattas av § 1.1 punkterna 1, 2, 4, 6, 7 och 8 i 2016 års försäkringstillsynslag (VAG 2016); socialförsäkringsorgan (§ 23–25 i lagen om allmän socialförsäkring, ASVG; § 15 i lagen om socialförsäkring för egenföretagare, GSVG; § 13 i lagen om socialförsäkring för jordbrukare, BSVG; § 9 i lagen om sjuk- och olycksfallsförsäkring för offentligt anställda, B-KUVG och § 4 i lagen om försäkring för notarius publicus, NVG, 1972); pensionsinstitut (§ 479 ASVG); byggnadsarbetarnas kassa för semesterersättning och avgångsvederlag (§ 14 i lagen om byggnadsarbetarnas kassa för semesterersättning och avgångsvederlag, BUAG); apoteksanställdas lönefond (§ 1 i 2002 års lag om lönefonder); lönegarantifonden (§ 13 i lagen om lönegaranti vid konkurs, IESG) och IEF Service GmbH (§ 1 i IEF-lagen, IEFG); de österrikiska socialförsäkringsorganens centralorganisation (§ 31 ASVG); finansåklagaren (*Finanzprokuratur*, som företräder staten i vissa typer av mål) (§ 1 i lagen om finansåklagaren, ProkG); advokatsamfunden (*Rechtsanwaltskammern*) samt sakkunniga och tolkar (§ 89c.5 a i domstolsorganisationslagen, GOG).

Elektronisk delgivning via e-post är inte tillåten enligt österrikisk rätt.

7 Indirekt delgivning

7.1 Medger lagen andra delgivningssätt i sådana fall där delgivning inte varit möjlig (t.ex. delgivning på hemadressen, på delgivningsmannens kontor, per post eller genom anslag)?

Surrogatdelgivning:

Står det uttryckligen i lagen att posttjänstemannen inte får överlämna den skriftliga handlingen till en "surrogatmottagare", talar man om personlig delgivning. Personlig delgivning föreskrivs endast i undantagsfall.

I övriga fall är det tillåtet med surrogatdelgivning. Det innebär att om adressaten inte anträffas på delgivningsadressen kan delgivningen överlämnas till i princip alla vuxna personer som bor på samma adress eller som är adressatens anställda eller arbetsgivare och som är villig att ta emot handlingen (§ 16.2 i delgivningslagen). Lagen talar här om en "surrogatmottagare".

Det är endast tillåtet med surrogatdelgivning om posttjänstemannen har skäl att anta att adressaten regelbundet befinner sig på delgivningsadressen.

Enligt § 103 i civilprocesslagen kan en person som är motpart i adressatens rättstvist inte vara "surrogatmottagare".

Enligt § 16.5 i delgivningslagen anses surrogatdelgivning dock inte ha genomförts om adressaten på grund av frånvaro från delgivningsadressen (till exempel på grund av resa, sjukhusvistelse eller fängelsevistelse) inte fått kännedom om delgivningen. Adressaten anses dock vara delgiven dagen efter att denne återvänt till delgivningsadressen.

Deponering:

Om handlingen inte kan delges på delgivningsadressen (eftersom varken mottagaren eller någon annan lämplig

person påträffas där) och om posttjänstemannen har anledning att tro att mottagaren regelbundet befinner sig på delgivningsadressen, ska handlingen deponeras på det aktuella postkontoret, och i alla övriga fall på behörigt kommunalkontor eller hos behörig myndighet, om den är belägen i samma kommun (§ 17 i delgivningslagen).

7.2 Om andra metoder används, när anses delgivning ha skett?

Se ovan under punkterna 7.1 och 7.3.

7.3 Om man som alternativt delgivnings sätt kan låta deponera handlingen på en viss plats (t.ex. ett postkontor), hur informeras adressaten om deponeringen?

Adressaten måste informeras om att en handling har deponerats genom ett deponeringsmeddelande (med ett meddelande i brevlådan eller ett meddelande som fästs på ytterdörren). Meddelandet måste innehålla upplysningar om var handlingen finns deponerad och under vilken tidsperiod den kan hämtas samt om deponeringens innebörd (§ 17.2 i delgivningslagen). Hämtningsfristen inleds enligt § 17.3 i delgivningslagen den dag då handlingen kan hämtas och varar i minst två veckor. Den deponerade skriftliga handlingen anses vara delgiven på tidsfristens första dag (fiktiv deponering). Det gäller dock inte om adressaten inte hade möjlighet att få kännedom om delgivningen i rätt tid på grund av frånvaro från delgivningsadressen. Enligt § 17.3 sista meningen anses delgivningen dock vara genomförd även i detta fall dagen efter den dag då personen återvänder till delgivningsadressen, om det sker inom den tidsfrist då den deponerade handlingen kan hämtas. Om den deponerade skriftliga handlingen inte hämtas (detta förändrar inte att delgivningen träder i kraft), skickas handlingen tillbaka till den avsändande domstolen efter att hämtningsfristen löpt ut.

7.4 Vilka blir följderna om adressaten vägrar att motta handlingarna? Anses delgivning ändå ha skett om adressaten saknade grund för sin vägran?

Om adressaten, eller någon "surrogatmottagare" i samma hushåll, utan laglig grund vägrar att ta emot handlingen, ska den lämnas kvar på delgivningsadressen eller, om det är omöjligt, deponeras utan skriftlig underrättelse. Kvarlämnande eller deponering har samma rättsliga verkan som delgivning (§ 20 i delgivningslagen).

8 Delgivning per post från utlandet (artikel 18 i förordningen om delgivning av handlingar)

8.1 Om posten ska befordra en handling som skickats från utlandet till en adressat i medlemsstaten, och det rör sig om en situation där det krävs mottagningsbevis (artikel 18 i förordningen om delgivning av handlingar), överlämnar posttjänstemannen i så fall handlingen enbart till adressaten själv eller kan den, i enlighet med nationella bestämmelser om postutdelning, även överlämnas handlingen till en annan person på samma adress?

Delgivning per post sker enligt världspostkonventionen med ett internationellt mottagningsbevis. Den skriftliga handlingen ska delges adressaten eller, om det inte är möjligt att delge denne, en annan person, som enligt lagarna i mottagningslandet har rätt att ta emot den (till exempel person med fullmakt att ta emot delgivningen eller "surrogatmottagare"). I Österrike tillämpas bestämmelserna i § 16 i delgivningslagen om "surrogatmottagare" (läs mer i punkt 7.1 ovan).

8.2 Hur kan delgivning av handlingar från utlandet i enlighet med artikel 18 i förordningen om delgivning av handlingar äga rum om varken adressaten eller någon annan person med rätt att ta emot handlingarna (under förutsättning att det finns en sådan möjlighet enligt de nationella bestämmelserna om postutdelning – jfr ovan) har kunnat anträffas på delgivningsadressen?

Frågan om och på vilka villkor handlingen får deponeras beror på den nationella lagstiftningen i mottagningslandet. Enligt Österrikes tillämpliga lagar kan handlingen deponeras om de obligatoriska kriterierna för detta är uppfyllda (läs mer ovan under punkt 7).

8.3 Medger posten en viss tid för avhämtning av handlingarna innan dessa returneras till avsändaren? Om ja, hur underrättas adressaten om att han eller hon har post för avhämtning på postkontoret?

Se ovan punkt 7.3.

9 Finns det något skriftligt bevis som styrker att handlingen har delgetts?

Ja. Posttjänstemannen ska styrka delgivningen på delgivningsbeviset (delgivningsintyg, mottagningsbevis). Den som tar emot dokumentet ska styrka mottagandet genom att datera och underteckna delgivningsbeviset och, om personen inte är densamme som adressaten, uppge vilken relation personen har till adressaten. Om personen vägrar att styrka mottagandet, ska posttjänstemannen göra en notering på mottagningsbeviset om detta med datum och vilken relation mottagaren har till adressaten. Mottagningsbeviset ska snarast skickas till avsändaren.

I stället för att sända delgivningsbeviset går det att elektroniskt överföra en kopia av delgivningsbeviset eller av uppgifterna i det, såvida inte myndigheten på delgivningsbeviset angett att detta förfaringssätt inte godtas. Delgivningsbevisets original ska bevaras i minst fem år efter överlämnandet och på begäran omedelbart sändas till myndigheterna.

10 Vad händer om den som ska delges inte får dokumentet eller om delgivningen sker i strid med lagen (t.ex. om handlingen delges med en tredje part)? Anses delgivningen giltig ändå eller måste den göras om?

Om delgivningen inte sker enligt gällande regler är den ogiltig, men kan korrigeras. En bristfällig delgivning anses enligt grundregeln i § 7 i delgivningslagen vara fullgjord när adressaten faktiskt har tagit emot handlingen. Har en person med fullmakt att ta emot delgivningen utsetts anses den personen vara adressat, och delgivningen anses vara fullgjord först när denna befullmäktigade person har tagit emot handlingen. Särskilda korrigeringsregler finns dessutom i delgivningslagen (§ 16.5 och § 17.3) om surrogatdelgivning eller deponering inte har fungerat eftersom adressaten p.g.a. frånvaro från utdelningsadressen inte i rätt tid har fått kännedom om delgivningen. Det misslyckade överlämnandet korrigeras dagen efter att adressaten återvänt till delgivningsadressen, liksom om handlingen har deponerats och adressaten återvänder inom hämtningsfristen och den deponerade handlingen hade kunnat hämtas på den dagen. Det finns ingen tidsbegränsning för att korrigera en surrogatdelgivning som inte kunnat genomföras, men vid en ogiltig deponering går det inte att korrigera delgivningen om adressaten återvänder först efter att hämtningsfristen har löpt ut. Om adressaten återvänder i rätt tid, så att denne kan hämta handlingen på hämtningsfristens första dag, anses delgivningen vara genomförd på den dagen, även om den övriga hämtningsfristen återstår. Om adressaten återvänder senare anses delgivningen genom deponering vara genomförd först dagen efter att adressaten återvänt, eftersom adressaten måste kunna utnyttja hela den tidsfrist som börja löpa i och med delgivningen, särskilt vad gäller överklagande.

11 Om adressaten vägrar att ta emot en handling på grund av språket den är skriven på (artikel 12 i förordningen om delgivning av handlingar) och den domstol eller myndighet som handlägger det rättsliga förfarandet vid en kontroll kommer fram till att vägran inte var motiverad, finns det något särskilt rättsmedel för att överklaga detta beslut?

Rätten att överklaga motsvarande domstolsbeslut.

12 Kostar det något att få en skriftlig handling delgiven? I så fall hur mycket? Finns det någon skillnad mellan fall då handlingen ska delges

enligt nationell rätt och fall då begäran om delgivning har sitt ursprung i en annan medlemsstat? Se även anmälan enligt artikel 15 i förordningen om delgivning av handlingar rörande delgivning av handlingar från en annan medlemsstat

Inga avgifter tas ut.

■ Senaste uppdatering: 27/11/2023

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.